

Arrest

nr. 234 524 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn en bent geboren in de Spaanse enclave Melilla. Je bent nog minderjarig. Je moeder ontmoette je vader in Melilla. Zelf heb je hem echter nooit gekend en er is geen contact meer met hem. Je was nog nooit in Nigeria. In februari 2012 vertrok je moeder samen met jou uit Melilla en reisde verder naar België. In België gingen jullie bij een tante van je moeder wonen, genaamd M. S.. Op 19 september 2017 diende je moeder een eerste verzoek om internationale

bescherming in (CGVS Nr. S). Dit verzoek werd echter op 22 februari 2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Je moeder diende beroep in tegen deze beslissing maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de argumentatie van het Commissariaat-generaal in haar arrest van 15 oktober 2018 (arrestnummer S). Vervolgens diende zij op 14 november 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in (CGVS Nr. S). Dit verzoek werd op 21 december 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Jij en je moeder bleven steeds in België en op 18 januari 2019 werd in jouw hoofde een verzoek tot internationale bescherming ingediend (huidig verzoek). Jij en je moeder verklaren in dit verzoek te vrezen voor je besnijdenis. Je moeder vreest dat haar familie op jouw besnijdenis zal aandringen en zij niet in staat zal zijn zich hiertegen te verzetten.

Ter ondersteuning van jouw verzoek worden twee medische attesten van Dr. Caluwaerts S. (dd.22/5/2018), een verklaring op eer bij Gams en een attest van je CLB neergelegd. Jouw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal nog verschillende rapporten in verband met vrouwenbesnijdenis in Nigeria.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald stond je moeder J. S. je bij tijdens het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw moeder die optrad als jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Jij en je moeder verklaren te vrezen dat jij besneden zal worden, maar er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees voor een besnijdenis.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerminst dat besnijdenis in Nigeria als een standardeis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25%, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. Je moeder verklaart afkomstig te zijn uit Edo State, waar het prevalentiepercentage in 2013 41,6% bedroeg. Dit wijst er op dat een grote de meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dien je een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar je allerminst in slaagt.**

Verder dient in deze te worden verwezen naar het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder. Zij haalde namelijk tijdens haar eerste verzoek reeds haar vrees voor jouw besnijdenis aan.

Deze vrees werd echter door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig bevonden. De argumentatie van het Commissariaat-generaal werd vervolgens integraal overgenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest (Nr. 210.952 dd.15/10/2018). In het kader van jouw huidige verzoek verklaart jouw moeder verder dat niets aan deze situatie is veranderd. Zij heeft geen nieuwe informatie en verwijst louter naar het feit dat er nog steeds besneden wordt in Nigeria. Zodoende brengt zij geen nieuwe elementen aan die een vrees voor jouw besnijdenis kunnen aantonen en wordt dan ook verwezen naar de eerdere argumentatie in de beslissing van je moeder met betrekking tot jouw vrees voor besnijdenis. Deze luidde als volgt: [...]

Verder verklaarde u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor de vrouwelijke genitale verminking van uw dochter B.. U verklaarde dat besnijdenis een plicht is in uw familie. Wanneer u gevraagd werd wie uw dochter zal willen laten besnijden, antwoordde u 'mijn familie'. U voegde eraan toe dat u dat moet doen als u een kind krijgt. U verklaarde dat uw vader en uw moeder hun familie het doen en herhaalde dat het een verplichting is. Wanneer u gevraagd werd wie specifiek u zal dwingen, verklaarde u dat het uw tante langs moeders zijde (die woonachtig is in het geboortedorp van uw moeder, Orhionmwon) is die de besnijdenis doet en dat uw familie haar zal bellen om de besnijdenis uit te voeren (gehoor CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd werd wie wou dat u en uw zussen besneden werden, verklaarde u dat het uw moeder was en voegde er u aan toe dat dat hetgeen is dat ze in Afrika doet (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u daarop gevraagd werd wie besliste dat uw jongste zus besneden werd (uw moeder stierf echter bij haar geboorte), verklaarde u dat het uw vader was die de toestemming gaf en voegde u –opnieuw verwijzend naar de algemeenheid van de praktijk– dat 'ze' het daar doen (gehoor CGVS, p. 17-18). Wanneer u gevraagd werd wie u zal dwingen om uw dochter te laten besnijden, verklaarde u –vaag en algemeen– dat iedereen in uw familie u zal dwingen (gehoor CGVS, p. 15). U herhaalde nog dat het een plicht is in uw familie en verklaarde verder dat iedereen het doet in het land (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd of u zelf het recht had om te beslissen over het al dan niet besnijden van uw dochter, verklaarde u het niet honderd procent zeker te zijn en dat u mensen zou nodig hebben die aan uw kant staan (gehoor CGVS, p. 18). **U slaagde er dan ook niet in te concretiseren wie concreet u zal dwingen om uw dochter te laten besnijden, daar u steeds verwijst naar 'de familie' en de algemene praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. Bovendien blijkt uit bovenstaande verklaringen dat het de ouders van het kind zijn die beslissen of ze hun dochter al dan niet laten besnijden.** Hieromtrent kan ook het volgende worden opgemerkt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Bovendien blijkt ook uit informatie dat de ouders (u dus, als alleenstaande ouder) een belangrijke rol spelen in de beslissing om hun dochter te besnijden. Daarnaast zou ook de familie (met name uw familie, aangezien u geen contact meer hebt met de vader van uw dochter en zijn familie) een belangrijke beslissingsbevoegdheid hebben (zie administratief dossier). Er dient echter te worden opgemerkt dat, zoals hieronder beschreven, u, afgezien van de hypothetische veronderstelling die gebaseerd is op de algemene toepassing van VGV in uw land van herkomst en in uw familie, totaal geen idee heeft van hoe uw vader en de rest van uw familie erover zullen denken als u uw dochter niet zou laten besnijden (infra). Daarnaast heeft de Nigeriaanse federale overheid verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State, waar u bent geboren en waar u etnisch gezien aansluiting mee heeft, zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999 (zie administratief dossier). U heeft echter geen enkel idee wat de wet is in Nigeria met betrekking tot VGV, of u zelf in de mogelijkheid zou zijn om uw dochter te beschermen tegen VGV en op wie of wat u zich eventueel zou kunnen beroepen om u daarbij te helpen (gehoor CGVS, p. 19). **Men kan echter logischerwijs verwachten dat iemand die stelt te vrezen voor een mogelijke besnijdenis van haar dochter bij terugkeer naar Nigeria, zich voldoende zou hebben geïnformeerd omtrent de actuele en gangbare praktijk en de huidige situatie in de staten waar u heeft gewoond voor wat vrouwenbesnijdenis betreft.**

Verder blijkt ook dat er nog nooit concreet sprake is geweest van een eventuele besnijdenis van uw dochter. Meer zelfs, u vertelde enkel uw broer dat u een dochter heeft en slaagde er niet in met

zekerheid te zeggen dat uw vader weet heeft van het bestaan van uw dochter. Immers, wanneer die vraag u gesteld werd, antwoordde u twijfelachtig 'Ik weet het niet. Ja ik denk van wel. Misschien wel.' (gehoor CGVS, p. 16).

Wanneer u gevraagd werd of u al met uw broer of zussen over de besnijdenis van uw dochter gesproken had, ontkende u dit (gehoor CGVS, p. 16-17). Voorts verklaarde u dat uw vader er ook nog niet naar gevraagd heeft, dat u het nog niet met hem besproken heeft en dat u geen idee heeft hoe hij er tegenover zou staan (gehoor CGVS, p.16-17). U bent er ook niet van op de hoogte hoe uw zussen denken over de praktijk van genitale verminking en, afgezien van de twee oudste kinderen van uw zus (u was toen nog in Nigeria), weet u niet of de kinderen van uw broer en zus besneden zijn (gehoor CGVS, p. 17). U verklaarde verder dat uw familie er niet van op de hoogte is dat uw dochter B. nog niet besneden is. Wanneer u gevraagd werd of u erover gesproken heeft met uw tante die in België woont, verklaarde u dat u haar vertelde dat u niet wou dat uw dochter besneden wordt en u verklaarde dat zij wel akkoord gaat met uw beslissing. Wanneer u daarop gevraagd werd of zij, als zus van uw vader die gemiddeld twee maal per maand contact heeft met hem, erover heeft gesproken met uw vader, antwoordde u 'ik denk van niet' (gehoor CGVS, p. 17). Er werd u uiteindelijk de vraag gesteld of er ooit al iemand tegen u gezegd heeft dat u uw dochter moet laten besnijden. U ontkende dit en verklaarde dat u het nog met niemand besproken hebt (gehoor CGVS, p. 18). **Er dient dan ook te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de vrees voor genitale verminking voor uw dochter te concretiseren. U kan immers niet aangeven wie uw dochter zou willen laten besnijden, uitgezonderd van uw algemene verklaringen dat het een plicht is in de familie en een algemeen gebruik is in Nigeria. U kan bovendien geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat iemand van de familie uw dochter wil laten besnijden. In tegendeel zelfs, uit uw verklaring blijkt dat er nog nooit iemand u aangesproken heeft over de besnijdenis van uw dochter en uw tante in België aan wie u vertelde dat u uw dochter niet wil laten besnijden u daarin steunt. Rekening houdend met het voorgaande, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan uw beweringen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van uw vrees voor een gedwongen besnijdenis van uw dochter.**

[...]

Op heden, in het kader van jouw huidig verzoek, halen zowel jij als je moeder geen nieuwe elementen aan en leggen jullie geen bijkomende verklaringen af om deze vrees voor je besnijdenis aan te tonen, integendeel.

Het is namelijk opmerkelijk dat je zelf geen idee hebt wat met "besnijdenis" bedoeld wordt. Je haalt deze vrees ten opzichte van jouw land van origine op geen enkel moment zelf spontaan aan. Je moeder vroeg je de verklaring op eer van Gams te overhandigen, wat je ook doet, maar je hebt geen idee waar dit document over gaat (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.6). Wanneer je wordt gezegd dat je moeder aanhaalde te vrezen dat jij besneden zou worden verklaar je niet te weten wat hiermee bedoeld wordt. Je verklaart hier nog nooit over te hebben gehoord (CGVS p.7). Ook al ben je nog uiterst jong, het lijkt opmerkelijk dat je nog niet het minste besef hebt van wat dit inhoudt. Indien er werkelijk een risico op besnijdenis zou bestaan, is het niet buiten de verwachtingen om aan te nemen dat ook jij hier al iets over zou hebben opgevangen of op zijn minst een idee zou hebben van wat het fenomeen inhoudt.

Voorts slaagt jouw moeder er opnieuw niet in haar vrees voor jouw besnijdenis te concretiseren. In tegenstelling tot haar eerdere verklaringen beweert zij namelijk dat het de zussen van haar vader zouden zijn die aandringen op een besnijdenis (CGVS p.9). Eerder situeerde jouw moeder deze vrees echter meer in de familie van haar moeder. Bovendien is het des te opmerkelijk dat jullie in België verblijven bij een zus van de vader van jouw moeder en dat jouw moeder verklaart dat zij net tegen een besnijdenis gekant is. Verder blijkt uit jullie verklaringen dat er geen enkel contact is met enige familie in Nigeria waaruit zou kunnen blijken dat zij aandringen op een besnijdenis. Jij verklaart niet op de hoogte te zijn of jij nog familie hebt in Afrika en in elk geval geen contact met hen te hebben (CGVS p.5). Ook je moeder verklaart geen enkel contact te hebben met familie in Nigeria en ook op geen andere manier informatie over hen te verkrijgen. Zij kan zelfs niet zegen of haar vader nog in leven is of niet (CGVS p.9). Zodoende wordt op geen enkele manier concrete elementen aangebracht die jouw vrees voor besnijdenis in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Waar jij aanhaalt ook schrik te hebben voor enge mensen die kinderen pakken, is dit evenmin een grond om je internationale bescherming te bieden. Je verklaart dat je moeder je filmpjes toonde van de enge dingen die gebeuren in Nigeria en om die reden schrik te hebben om naar Afrika te gaan

(CGVS p.6). Vooreerst slagen jij noch je moeder er in deze vrees concreet te maken. Op geen enkele manier kunnen jullie aantonen om welke reden jij het risico zou lopen hier slachtoffer van te worden. Deze vrees heeft dan ook louter te maken met de algemene situatie in het land zonder dat een individueel risico in jouw hoofde aannemelijk kan worden gemaakt, hetgeen van essentieel belang is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Daarenboven heeft jouw moeder dit element in haar eigen verzoek om internationale bescherming reeds aangehaald en werd ook dit niet weerhouden als een element dat internationale bescherming rechtvaardigt.

De documenten die je neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

De twee **medische attesten van Dr. Caluwaerts S. (dd.22/5/2018)** (die je moeder reeds neerlegde tijdens de beroepsprocedure in het kader van haar eerste verzoek), die respectievelijk betrekking hebben op jezelf en je moeder J. Stella, bevestigen slechts dat jouw moeder een besnijdenis type 2 heeft ondergaan en dat jij dochter niet besneden bent, wat niet betwist wordt. Een attest van nietbesnijdenis kan geenszins aantonen dat je ingeval van terugkeer naar Nigeria wel zou worden besneden nu – zoals eerder gesteld - hiervoor een actieve rol vereist is van je moeder. De **verklaring op eer bij Gams** toont enkel aan dat jouw moeder tegen een besnijdenis gekant is, dit is op geen enkele manier in staat om aan te tonen dat daadwerkelijk een risico op besnijdenis in jouw hoofde zou gelden. Dit gaat evenzeer op voor de **algemene rapporteren omtrent besnijdenis** bijgebracht door jouw advocaat. Een verwijzing naar algemene informatie omtrent besnijdenis is niet afdoende om de geloofwaardigheid van jouw persoonlijke vrees voor besnijdenis te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op jouw eigen persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat jij bij een terugkeer naar jouw land van origine daadwerkelijk dreigt besneden te worden. Je dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Waar eveneens een **attest van het CLB** wordt neergelegd en jouw moeder aanhaalt dat je bij een terugkeer naar Nigeria geen aangepast onderwijs zou kunnen genieten. Dit betreft echter geen element dat verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Je dient je voor de beoordeling van deze elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (CGVS – COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram – 28.03.2018), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar jij afkomstig bent. Gezien jouw en jouw moeders verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of

dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift stelt:

“Eerste middel: schending aan van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), schending van de materiële motiveringsplicht

Verzoekster werd geboren op 15 maart 2011 en is bijgevolg minderjarig. Verzoekster is 8 jaar oud. Verzoekster geniet aldus bijzondere bescherming op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag: Dit artikel bepaalt dat kinderen die de status van vluchteling hebben aangevraagd bijzondere bescherming dienen te genieten.

Artikel 22 ‘Vluchtelingenkinderen’ [...]

Uit de besteden beslissingen blijkt op geen enkel manier hoe en waar verweerster bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster rekening zou hebben gehouden met het hogere belang van het kind. Meer zelfs, men stelt in de bestreden beslissing dat het persoonlijk onderhoud plaats vond in het bijzijn van haar moeder. Dit is niet juist. Bij het verhoor van de verzoekster was de moeder niet aanwezig en bij het verhoor van de moeder was de verzoekster niet aanwezig. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Uit de verplichting tot behandeling door een gespecialiseerde medewerker volgt onder meer dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van bijzonder meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige.

Uit het administratief dossier van verweerster komt deze bijzondere behandeling absoluut niet naar voor, meer bepaald is er geen rekening gehouden met de zeer jonge leeftijd van de verzoekster. Bovendien heeft de verzoekster leerproblemen en is zij wellicht niet zo ‘rijp’ als een ander 8-jarig kind. Alhoewel de moeder van verzoekster de problematiek van de verzoekster heeft uitgelegd-vrees voor besnijdenis, heeft de verzoekster er met geen woord over gerept. Hier alleen blijkt al dat de protection officer niet geslaagd is in haar opzet om te handelen overeenkomstig de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Er werd geen rekening gehouden met het minderjarige profiel van verzoekster.

Tweede middel, schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster riskeert slachtoffer te worden van FGM bij een terugkeer naar Nigeria, een land waar ze geen banden mee heeft en nooit heeft verbleven.

FGM is wijdverspreid in Nigeria en voornamelijk in het Zuiden waar de mama van B. vandaan komt.

Vrouwen en meisjes vormen in Nigeria een specifiek kwetsbare groep en een bijzondere voorzichtigheid moet geboden worden bij het behandelen van hun aanvraag tot internationale bescherming, namelijk bij het beoordelen van hun geloofwaardigheid en de analyse van hun vrees door hen het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoekster is minderjarig en haar moeder een jonge vrouw en alleenstaande moeder. Deze laatste werd slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking wat niet wordt betwist. Zoals blijkt uit de reeds

overgemaakte stukken is de moeder van verzoekster reeds slachtoffer geworden van FGM en is het risico voor B., alleen daarom nog groter.

Aangezien verzoeksters moeder besneden is, bestaat het risico dat verzoekster hetzelfde zal moeten meemaken.

De besnijdenis van de moeder bewijst ook dat verminkingen nog worden gedaan in de regio van Edo en dat het bestaan van een wetgeving die deze verbiedt daaraan niets verandert. Het feit dat verzoeksters moeder slachtoffer werd van zulke vervolgingen werd niet voldoende in aanmerking genomen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij vaststelt is verzoekster van mening dat niet kan worden besloten dat het mogelijk zou zijn een besnijdenis te voorkomen. In Edo State worden nog steeds ruim 40% van de meisjes besneden, wat duidelijk boven het gemiddelde van het land is.

Verzoeksters moeder is al slachtoffer van deze traditie geweest en de positie van tegenpartij die de druk en het gewicht van de tradities relateert of vermindert schendt de zorgvuldigheid die nodig is bij het behandelen van een dergelijk dossier.

Verzoeksters moeder zal zich tegen de besnijdenis van haar dochter niet kunnen verzetten.

Verzoekster en haar moeder zullen zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen omdat de moeder een jonge alleenstaande vrouw is zonder steun en zonder inkomsten. Bij een terugkeer naar Nigeria zal ze onvermijdelijk in haar familie terecht komen, en onder het gezag blijven van haar familie, die haar de besnijdenis van haar dochter zal opdringen.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM en de andere in het middel opgesomde artikelen."

Beoordeling

2.2.1. Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen, zoals het *in casu* ingeroepen artikel 22, moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

In de mate dat verzoekster kritiek heeft op het verloop van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat ter terechtzitting blijkt dat verzoekster en haar moeder apart werden gehoord, maar dat bij beide gehoren een advocaat aanwezig was zodat de rechten van verdediging van verzoekster werden gehandhaafd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Uit de notities van het gehoor (administratief dossier, stuk 6, p. 3 – p. 7) blijkt duidelijk dat de vragen rekening hielden met de jeugdige leeftijd van verzoekster. Wanneer verzoekster werd gehoord op het CGVS werd zij ook bijgestaan door haar advocaat en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren.

Daarenboven wordt de Minister belast met Asiel en Migratie er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is.

In de mate dat het eerste middel aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het minderjarige profiel van verzoekster, is het eerste middel ongegrond.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de

bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.5. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoekster stelt dat ze minderjarig is; het risico loopt op FGM; dat haar moeder FGM heeft ondergaan zodat voor haar het risico nog groter is; dat het doorgaan van besnijdenissen aantoonde dat de wetgeving hieraan niets veranderd; dat het percentage besnijdenissen in Edo State hoger is dan het gemiddelde van het land; dat verzoeksters moeder zich niet kan verzetten tegen de besnijdenis en dat verzoekster en haar moeder zich niet elders kunnen vestigen in Nigeria.

Te dezen stelt de Raad vast dat de loutere herhaling van haar verklaringen geen concrete en nuttige betwisting betreft ten aanzien van de omstandige motivering die op pertinente gronden stelt:

- uit de landeninformatie blijkt allermindst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd;
- in Edo State, waaruit verzoeksters moeder afkomstig, bedraagt het prevalentiepercentage in 2013 41,6% hetgeen er op wijst dat een grote meerderheid van de meisjes er niet besneden worden;
- het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder haalde reeds haar vrees voor verzoeksters besnijdenis aan en deze vrees werd door verweerder en de Raad ongeloofwaardig bevonden; tevens blijkt uit deze beoordelingen tijdens voorgaande procedure dat er nooit concreet sprake is geweest van een eventuele besnijdenis van verzoekster;
- verzoekster, mede gelet op haar leeftijd, heeft zelf geen idee wat met "besnijdenis" bedoeld wordt;
- verzoeksters moeder slaagt er opnieuw niet in haar vrees voor verzoeksters besnijdenis te concretiseren;
- de bijgebrachte documenten (twee medische attesten van Dr. Caluwaerts S., verklaring op eer bij Gams, algemene rapporteren omtrent besnijdenis, attest van het CLB) kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

De voormelde elementen vinden steun in het administratief dossier en worden correct en terecht als dusdanig beoordeeld door verweerder in de bestreden motivering die bijgevolg onverminderd staande blijft.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster voert geen verweer inzake de motivering omtrent de veiligheidssituatie ingevolge de aanwezigheid van Boko Haram; deze motivering blijft derhalve overeind.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS